

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Y. Z.**
st. přísl. X
zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem,
advokátem se sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 10. 2023, č. j. MV-154813-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2023, č. j. MV-154813-4/SO-2023, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2023, č. j. OAM-6998-23/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž splnil podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť účelem pobytu žalobce na území bylo zaměstnání na pracovní pozici uvedené v centrální evidenci volných pracovních míst. Žalovaná náležitě neobjasnila skutkový stav a nesprávně vyhodnotila dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Konkrétně pak žalobce v první řadě namítal, že žalovaná upozornila v napadeném rozhodnutí na rozpor pracovní pozice vedené v centrální evidenci volných pracovních míst, uvedené v žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a v pracovní smlouvě ze dne 7. 6. 2023 a v Dodatku č. 1 z téhož dne. Tento rozpor byl důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaná se ale měla zabývat tím, do jaké míry by tato skutečnost mohla narušit trh práce. Podle evidence volných pracovních míst, je pro místo, k němuž se vztahovala žádost žalobce, veden druh práce „Zedník“. V pracovní smlouvě je pak uveden druh práce „Kvalifikovaný stavební dělník hlavní stavební výroby“ a v jejím dodatku „Kvalifikovaný pracovník demoličních prací“. Podle klasifikace zaměstnání jsou všechny shora uvedené pozice součástí téže skupiny prací. Bylo pak na žalované, aby zohlednila, že povaha uvedených druhů prací není z hlediska jejich náplně nikterak zásadní a jejich záměna by nepředstavovala takové narušení trhu práce, aby na základě toho musela být zamítnuta žádost žalobce.
4. Žalovaná dále nesprávně vyhodnotila podklady pro rozhodnutí. Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že chybné uvedení druhu práce v dodatku k pracovní smlouvě bylo důsledkem písařské chyby. Žalovaná však tuto námitku vypořádala pouze tak, že žalobce si měl být vědom obsahu pracovní smlouvy, kterou podepsal. Žalobce je však osobou bez právního vzdělání a nebyl seznámen s klasifikací zaměstnání a jejím obsahem. Pro žalobce bylo podstatné to, že pozice uvedená v hlášeném pracovním místě ve formuláři a v pracovní smlouvě, je pracovní pozicí ve stavebnictví. Již správní orgán I. stupně mohl žalobce upozornit na nesrovnalost a vyzvat jej k jejímu odstranění. Nadto mohlo být žalované z Dodatku č. 1 k pracovní smlouvě zjevné, že je uzavírán s ohledem na obsah volného pracovního místa a měla v tomto smyslu vykládat právní jednání žalobce. Žalovaná pak mohla prolomit zásadu koncentrace a přihlédnout i k Dodatku č. 2, který žalobce předložil společně s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí.

5. Nakonec žalobce namítal, že žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad napadeného rozhodnutí to jeho soukromého a rodinného života. Ačkoliv tato povinnost bezprostředně nevyplývá z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Žalovaná se touto otázkou zabývala pouze okrajově a nesprávně vyhodnotila, že žalobci újma na rodinném a soukromém životě nehrozí s odůvodněním, že žalobce má možnost požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu a následně o pracovní povolení.
6. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula průběh správního řízení a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Dále žalovaná nepřisvědčila námitce, že v napadeném rozhodnutí absentuje vypořádání způsobu porušení trhu práce. Žalovaná provedla komparaci obou pracovních pozic, resp. druhů práce, a dospěla k závěru, že se jedná o rozdílný druh práce. Žalobce požadoval prodloužit zaměstnaneckou kartu pro pracovní místo číslo X uvedené v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli pracovních karet, u kterého byl zaměstnavatelem HV stavby a práce s.r.o. evidován druh práce „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“ (CZ_ISCO 71121). Takto proběhl test trhu práce. Žalobce však požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na pracovní pozici s jiným druhem práce („Kvalifikovaný pracovník demoličních prací“). Na tuto pracovní pozici test trhu práce neproběhl. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce existoval rozpor mezi druhem práce uvedeným v pracovní smlouvě a v evidenci volných pracovních míst. Žalobce proto nesplňoval podmínku pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Požadavek na soulad mezi pracovní pozicí podle pracovní smlouvy a podle evidence volných pracovních míst přitom není samoučelný, ale odráží povinnost Úřadu práce ČR vyhodnocovat aktuální situaci na trhu práce.
9. Na závěr žalovaná shrnula, že byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce a neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

10. Krajský soud nařídil ve věci na den 20. 2. 2025 ústní jednání.
11. Zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby. Zdůraznil, že ve správním řízení měla být zodpovězena otázka, na jaké pracovní pozici tedy měl být žalobce zaměstnán. Tato otázka však nebyla zodpovězena ani v prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí. V rámci závěrečného návrhu pak zástupce žalobce uvedl, že byl dán nesoulad mezi pracovní smlouvou a jejími dodatky, přičemž byly uváděny různé návrhy pozice, o kterou žalobce jevil zájem. Jednalo se však o totéž pracovní místo, nicméně v důsledku administrativního pochybení bylo v žádosti uvedeno jinak. Pracovní místo je u téhož zaměstnavatele, žalobce má práci vykonávat na tomtéž místě a jde o pracovní místo, které je v rámci

evidence ve stejné skupině. Navíc volné pracovní místo nebylo nikým jiným obsazeno a bylo určeno právě pro žalobce. Žalovaná i správní orgán I. stupně se dopustili přepjatého formalismu a neinterpretovali obsah pracovní smlouvy a jejích dodatků. Smyslem dodatků bylo nějakým způsobem uvést situaci do souladu s centrální evidencí volných pracovních míst. Nedošlo ani k narušení trhu práce. Podle žalobce proto bylo na místě žádosti vyhovět. Žalovaná také měla prolomit koncentraci v odvolacím řízení a přihlédnout k doloženému Dodatku č. 2 k pracovní smlouvě.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Soud vyšel z východiska, že zaměstnanecká karta je povolením k dlouhodobému pobytu, jehož účelem je zaměstnání na konkrétním pracovním místě, které je součástí centrální evidence, což vyplývá z § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců („*žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty*“). Dále soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 142/2021-25, podle něhož je z § 42g zákona o pobytu cizinců patrné, že zaměstnanecká karta je navázána na pracovní pozici uvedenou v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty a je spjata s určitou konkrétní pracovní pozicí u určitého konkrétního zaměstnavatele. Lze tedy shrnout, že zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, pro které byla vydána, resp. ve vztahu ke kterému bylo vůči OAMP učiněno oznámení o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.
15. K žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty je pak cizinec povinen předložit pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti, která splňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgán musí při posuzování žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty mj. zkoumat to, zda pracovní pozice, na které má být cizinec podle pracovní smlouvy zaměstnáván, je totožná s pracovní pozicí uvedenou v centrální evidenci.
16. Součástí centrální evidence se pak stávají ta volná pracovní místa, která jsou zaměstnavateli ohlašována příslušným krajským pobočkám Úřadu práce ČR a specifikována pomocí klasifikace zaměstnání CZ_ISCO, národní statistické klasifikace zavedené na základě mezinárodního standardu Českým statistickým úřadem. Charakteristika konkrétních pracovních pozic v této klasifikaci zaměstnání je významným vodítkem při posouzení, zda je pracovní pozice, na které má být cizinec nadále podle pracovní smlouvy zaměstnáván, skutečně totožná s pracovní pozicí

uvedenou v centrální evidenci (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 5. 2024, č. j. 52 A 5/2024-23).

17. V nyní posuzované věci byla žalobci vydána zaměstnanecká karta na pracovní místo evidované v centrální evidenci volných pracovních míst číslo 18 024 480 734 na základě pracovní smlouvy uzavřené se zaměstnavatelem HV stavby a práce s.r.o., u kterého byl evidován druh práce „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“ pod kódem podle klasifikace zaměstnání CZ_ISCO 71121. Žalobce požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z žádosti vyplynulo, že žalobcem požadovaná pracovní pozice je v evidenci volných pracovních míst uvedena pod číslem 18 024 480 734 k totožnému zaměstnavateli, avšak že žalobce požaduje zaměstnání s pracovním zařazením „Kvalifikovaný pracovník demoličních prací“. Toto pracovní zařazení vyplývá i z pracovní smlouvy ze dne 21. 12. 2021, kterou žalobce přiložil k žádosti.
18. OAMP dne 25. 4. 2023 vyzval žalobce v rámci výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, aby odstranil rozpor mezi údaji uvedenými v pracovní smlouvě a v centrální evidenci volných pracovních míst (kromě druhu vykonávané práce byl rozpor i v místě výkonu práce). Ve výzvě bylo obsaženo i poučení, že dané rozpory mají za následek, že zaměstnaneckou kartu nelze prodloužit a nedojde-li k odstranění rozporů, bude žádost zamítnuta. OAMP ve výzvě srozumitelně vymezil, v čem spatřuje rozpory.
19. Žalobce následně doložil novou pracovní smlouvu ze dne 7. 6. 2023, v níž byl jako druh práce uveden „Kvalifikovaný stavební dělník hlavní stavební výroby“. Dále předložil Dodatek č. 1 k pracovní smlouvě ze dne 7. 6. 2023, v níž byl uveden jako druh práce „Kvalifikovaný pracovník demoličních prací“. Novou pracovní smlouvou byl odstraněn rozpor v místě výkonu práce. Ani nová pracovní smlouva ani Dodatek č. 1 však neodstranily rozpor v druhu vykonávané práce s údaji uvedenými v centrální evidenci volných pracovních míst.
20. Charakteristiky činností „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“ (CZ_ISCO 71192) a „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“ (CZ_ISCO 71121), jsou přitom v klasifikaci zaměstnání odlišné. Obě činnosti sice spadají do kategorie „Řemeslníci a kvalifikovaní pracovníci hlavní stavební výroby“. Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací však dále spadají pod skupinu „Ostatní řemeslníci a kvalifikovaní pracovníci stavební výroby“ a jejich činností je např. demolice budov a jiných staveb, výstavba dočasných kovových a dřevěných lešení na staveništích, výstup a vykonávání různých stavebních a konstrukčních údržbářských prací na vysokých stavbách, jako jsou věže a komíny. Do této podskupiny pak patří kategorie zaměstnání „Stavební údržbáři budov“, „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“, „Lešeníři“, „Stavební montéři (kromě montérů suchých staveb)“, „Ostatní řemeslníci a kvalifikovaní pracovníci hlavní stavební výroby jinde neuvedení“. Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva) pak spadají pod skupinu „Zedníci, kamnáři, dlaždiči a montéři suchých staveb“ a jejich činností je např. pokládání kamene, cihel a podobných stavebních bloků za účelem výstavby a opravy zdí, přiček, krbů a jiných částí stavby, jako jsou komíny, topeniště, výměníky, pece a pícky, pilíře a výztuhy, dláždění stezek, cest a chodníků, pokládání cihel a vykonávání dalších zednických prací při výstavbě teras, zahradních zídek a jiných dekorací. Do této podskupiny patří kategorie zaměstnání „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“, „Kamnáři, zedníci ohnivzdorného zdiva“, „Dlaždiči“, „Montéři suchých staveb“. Je tedy zřejmé, že uvedené činnosti jsou rozdílné.

21. Soud má proto za nedůvodnou námitku, že je podstata druhů práce „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“ a „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“ shodná a jedná se o pozice, které jsou součástí téže skupiny prací. V tomto světle je irelevantní také skutečnost, že číselný základ obou kódů CZ_ISCO je částečně shodný.
22. Žalobce požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na jinou pracovní pozici, než na kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta. Pokud žalobce chtěl, aby mu byla prodloužena zaměstnanecká karta ve vztahu k druhu práce „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“, resp. aby jeho žádost byla posuzována ve vztahu k této pracovní pozici, měl za tímto účelem učinit vůči OAMP oznámení ve smyslu § 42g odst. 7 a násl. zákona o pobytu cizinců, tedy o zaměstnání na jiné pracovní pozici u téhož zaměstnavatele. Takové oznámení žalobce neučinil, byl tedy oprávněn k výkonu závislé práce jen na pracovní pozici „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“. Žalobce tedy žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na pracovní pozici, kterou neměl povolenou.
23. Požadavek na soulad mezi pracovní pozicí podle pracovní smlouvy a pracovní pozicí podle centrální evidence pracovních míst odráží povinnost Úřadu práce ČR vyhodnocovat aktuální situaci na trhu práce. Žalobcem žádaná pracovní pozice týkající se druhu práce „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“ testem trhu práce neprošla. Testem prošlo pracovní místo číslo 18 024 480 734, pro které byla schválena pracovní pozice „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva)“. Žádosti žalobce tedy nebylo možné vyhovět.
24. Soud dále konstatuje, že skutkový stav byl v průběhu správního řízení dostatečně zjištěn. Skutečnost, že žalobce žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na jinou pracovní pozici, než na kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta, plynula nejen z obsahu samotné žádosti, ale též z podkladů, které sám žalobce k této žádosti přiložil a dále z podkladů, které žalobce předložil v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobci přitom muselo být nejpozději z výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, kde byl žalobce upozorněn na zjištěný rozpor, zřejmé, že žádá o prodloužení zaměstnanecké karty za účelem výkonu práce na jiné než povolené pracovní pozici. Ani následně doloženou novou pracovní smlouvou a jejím Dodatkem č. 1 nebyly uvedené rozpory napraveny. Současně je nutno zdůraznit, že řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízením zahajovaným na žádost, je tedy postaveno na dispoziční zásadě. Podle této zásady je to účastník, který žádost podává, kdo je zodpovědný za věcné vymezení jejího předmětu, tj. uvedení, čeho se jejím prostřednictvím domáhá (§ 45 odst. 1 správního řádu). Soud má proto za to, že se v dané věci nejednalo o omluvitelnou neznalost právních předpisů. Bylo pouze na žalobci, aby podal perfektní žádost, popř. odstranil rozpory po upozornění správním orgánem I. stupně.
25. Nebylo ani povinností žalované, aby prolomila koncentrační zásadu stanovenou v § 82 odst. 4 věta první správního řádu, podle které se *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. Jak bylo uvedeno výše, žalobci byla dána dostatečná možnost uvést do souladu údaje v pracovní smlouvě a v centrální evidenci volných pracovních míst již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Není povinností správního orgánu poskytovat účastníku řízení instrukce a neomezené možnosti směřující k tomu, aby bylo možné

žádosti vyhovět. Zásadu koncentrace lze prolomit pouze ve výjimečných případech, zejména pokud by se jednalo o skutečnosti, jež nebylo možno uplatnit dříve z objektivních důvodů. Taková situace však v případě žalobce nenastala.

26. Soud neshledává jako důvodnou ani námitku žalobce, že šlo pouze o písarskou či administrativní chybu. Obsah žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty korespondoval s předloženými doklady. Žalobce podal žádost, která směřovala k prodloužení zaměstnanecké karty na jinou pracovní pozici, než kterou měl povolenou. Bylo odpovědností žalobce, aby podal žádost, která bude odpovídat pracovní pozici, kterou měl povolenou, tedy pracovní pozici „Zedníci (kromě zedníků ohnivzdorného zdiva“, popř. aby učinil oznámení ve smyslu § 42g odst. 7 a násl. zákona o pobytu cizinců o změně pracovní pozice na pozici „Kvalifikovaní pracovníci demoličních prací“.
27. K námitce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil dopady do soukromého a rodinného života žalobce, uvádí soud, že ze správního spisu neplynou žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v tomto směru neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ani v průběhu správního řízení, ani následně v žalobě. Námitka ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života napadeným rozhodnutím byla zcela obecná. K tomu soud připomíná, že v případě řízení o žádosti leží břemeno tvrzení i břemeno důkazní na cizinci, který musí nepřiměřenost zásahu konkrétně tvrdit a doložit. Lze např. odkázat na rozsudek ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Azs 241/2020-29, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(...) břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění – je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (pokud by šlo například o informace týkající se zdravotního stavu žadatele a příslušníků jeho rodiny), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu“*.
28. Bylo tedy zejména na žalobci, aby žalovanému tvrdil a doložil, z jakého důvodu považuje zásah do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený. Z obecných sdělení a za absence důkazů však žalovaný nemohl nepřiměřenost zásahu vyvodit, a tudíž ani odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně zásahu do soukromého a rodinného života nemohlo být podrobnější. Žalovaný nebyl povinen zajišťovat důkazy vztahující se k soukromému a rodinnému životu žalobce, naopak žalobce sám měl vyvinout procesní aktivitu a potřebné důkazy předložit.
29. Žalovaná rovněž správně poukázala na to, že žalobci není do budoucna zakázán pobyt na území ČR, přičemž s ohledem na vojenský konflikt na Ukrajině má žalobce možnost získat pobytové oprávnění na území ČR podáním žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. února 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce